

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2115/2015
12.05.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Снежане Андрејевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље В.Н. из П., чији је пуномоћник М.С.Ћ., адвокат из О., против туженог Ц.з.к. Л. из Л., кога заступа Градски јавни правобранилац Београд, ради утврђења и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 бр. 1649/12 од 10.10.2014. године, у седници већа одржаној дана 12.05.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 бр. 1649/12 од 10.10.2014.године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиље за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду, Судска јединица у Лазаревцу П1 бр. 616/10 од 14.09.2010.године, исправљене правноснажним решењем тога суда П1 бр. 616/10 од 10.01.2012.године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље, којим је тражила да се утврди постојање радног односа на неодређено време код туженог на пословима помоћника директора или другим пословима са њеном стручном спремом почев од 26.05.2009.године. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље за поништај обавештења туженог број 376. од 23.06.2009.године о престанку радног односа тужиље као бившег директора туженог, као незаконито. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље, којим је тражила да је тужени врати на рад и пријави на обавезно социјално осигурање. Ставом четвртим изреке обавезана је тужиља да туженом плати трошкове парничног поступка у износу од 48.750,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 бр. 1649/12 од 10.10.2014.године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена пресуда Другог основног суда у Београду, Судска јединица у Лазаревцу П1 бр. 616/10 од 14.09.2010.године, исправљена решењем тога суда П1 бр. 616/10 од 10.01.2012.године у ставу првом, другом и трећем изреке, као и решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу четвртном изреке у делу коме је обавезана тужиља да туженом накнади трошкова парничног поступка у износу од 41.250,00 динара. Ставом другим изреке преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу четвртном изреке пресуде Другог основног суда у Београду, Судска јединица у Лазаревцу П1 бр. 616/10 од 14.09.2010. године, исправљена решењем тога суда П1 бр. 616/10 од 10.01.2012. године, док је у преосталом делу одбијен захтев туженог да се обавезе тужиља да му накнади трошкове парничног поступка преко износа од 41.250,00 динара, за износ од 7.500,00 динара. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова поступка по жалби као неоснован.

Против другостепене пресуде тужиља је благовремено преко пуномоћника изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Вховни касациони суд, испитао је побијану пресуду на основу члана 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 125/04, 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11) и члана 23. став 1. Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 55/14) и утврдио:

Ревизија тужиље је неоснована.

У поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијом се неосновано указује на битну повреду поступка из члана 361. став 2. тачка 12. ЗПП, будући да је побијана пресуда јасна, садржи разлоге о битним чињеницама и нема недостатака због којих се не може испитати.

По оцени Врховног касационог суда у нижестепеним пресудама правилно је примењено материјално право члан 8. став 1. тачка 1. Закона о радним односима у државним органима („Службени гласник РС“ бр. 48/91 ... 83/05), а у вези члана 189. Закона о државним службеницима, као и одредба члана 11. став 1. и 2. Посебног колективног уговора за установе културе од значаја за град Београд („Службени гласник РС“ бр. 24/05 и 65/05), када је одбио као неоснован тужбени захтев тужиље за утврђење постојања радног односа на неодређено време код туженог на пословима помоћника директора или друге послове са њеном стручном спремом, затим за поништај обавештења туженог број 376. од 23.06.2009.године о престанку радног односа тужиљи као бившем директору туженог, као и за враћање на рад и пријаву на обавезно социјално осигурање.

Наиме, тужиља није засновала радни однос на неодређено време код туженог, већ је решењем Скупштине Града број 112-598/05-ХП-01 од 30.05.2005.године била именована за директора туженог за период од 4 године, а

решењем истог органа- Скупштине Града број 118-241/09-С од 26.05.2009. године разрешена ове дужности. С обзиром да је тужиља именована на дужност директора туженог за период од 4 године, то неосновано захтева да се утврди да је код туженог засновала радни однос на неодређено време и да је тужени у обавези био да је по разрешењу са дужности са директора распореди на друго одговарјуће место у истом органу. Тужиља је код туженог именована за обављање дужности директора за време од 4 године и истеком тог периода, односно разрешењем са дужности, не постоји могућност, да иста заснује радни однос код туженог. Тужиља не може захтевати од туженог да са њом закључи уговор о раду применом одредбе члана 32. Закона о раду, јер по разрешењу са дужности директора, тужиљи је престао радни однос доношењем решења о њеном разрешењу са ове дужности. Тужиља не може са успехом захтевати утврђење постојања радног односа на основу саме чињенице да је обављала послове примопредаје по налогу новог директора туженог и да је тиме у складу са праксом туженог, те да је на тај начин наставила да ради код туженог и тиме стекла услов за заснивање радног односа на неодређено време у смислу наведене одредбе Закона о раду. Нису постојали ни услови у смислу одредбе члана 11. став 1. Посебног колективног уговора за установе културе за Град Београд да се са тужиљом заснује радни однос на основу члана 32. став 2. Закона о раду, с обзиром да је истој радни однос на одређено време заснован према члану 11. став 1. Посебног колективног уговора, престао по истеку времена за које је именована за обављање функције директора, односно даном разрешења ове функције, па је правилно одбијен захтев тужиље за утврђење постојања радног односа на неодређено време, као и враћања на рад код туженог на послове на којима је радила-помоћника директора или послове у складу са њеном стручном спремом.

Правилна је одлука нижестепеног суда и у односу на део тужбеног захтева за поништај обавештења о престанку радног односа тужиљи од стране туженог од 23.06.2009.године, с обзиром да овај акт туженог не ужива судску заштиту у смислу члана 195. став 1. тада важећег Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05 ... 61/05).

Правилна је и одлука у делу о трошковима поступка, с обзиром да је донета правилном применом одредбе члана 149. и 150. ЗПП.

Како је ревизија тужиље одбијена, то тужиуљи не припадају ни трошкови ревизијског поступка.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 405. став 1. ЗПП, без детаљног образлагања ревизијске одлуке у смислу члана 405. став 2. ЗПП, будући да се у ревизији понављају жалбени наводи, које је правилно оценио, а образлагањем ревизијске одлуке не би се постигло ново тумачење права, нити допринело уједначеном тумачењу права.

**Председник већа - судија
Снежана Андрејевић,с.р.**